

virkeligt forholder sig saa, at Regjeringen ikke der har nogensomhelst Andeel i eller Indflydelse paa Bestyrelsen, og at den alene maa indskrænke sig til et Tilsyn. Jeg troer, at de fleste her i Salen ville være enige med mig i, at af alle de europæiske Lande er England det, hvor den kommunale Frihed tidligst har udviklet sig i en selvstændig Retning. Men, medens nu Valget af de øverste kommunale Embedsmænd i Kjøbstæderne er overladt til Borgernes frie Valg, finder det Samme ikke Sted i Grevstæderne, som dog ikke mindre end Kjøbstæderne ere Communer. Enkelte Byer, der tidligere have været Dele af Grevstæderne, ere i den senere Tid eller i det sidste Aarhundrede blevene udskilte af Grevstæderne som selvstændige Communer og have derfor ogsaa — maaskee overalt, skjøndt det kan jeg hverken sige eller modsige med Sikkerhed — faaet en saadan Selvstændighed, at Regjeringen slet ikke længer har Indflydelse paa deres kommunale Embedsmænds Valg, men i Grevstæderne har Regjeringen i alt Fald den Dag idag — saavidt jeg veed, i dem alle, men idetmindste i de fleste — Indflydelse paa Valget af den, der skal forestaae Bestyrelsen af Grevstædets kommunale Anliggender. Jeg troer, at det vilde være ligesaa urigtigt som Betingelse for en fri Kjøbstadcommunalbestyrelse at postulere, at Magistraten alene skulde udgaae af Borgernes Valg, som det vilde være urigtigt at postulere som Betingelse for en fri Statsforfatning, at Formændene i de forskjellige Thing ikke kunde vælges af Andre end af Thingets Medlemmer. Lad os see, hvad der er foregaaet — endnu for meget faa Aar siden i Sverrig. Ingen vil dog nægte, at Sverrig ved sin sidste Statsforfatning er indtraadt i de frie constitutionelle Staters Række, men dog er det Regjeringen, som der vælger Formændene i de tvende forskjellige Kamre. Jeg vil ingenlunde benægte, at den Ordning, der i saa Henseende finder Sted efter den danske Grundlov, forekommer mig fortrinligere end en Ordning, der overlader Valget til Regjeringen, enten umiddelbart eller

middeibart, saaledes at Forsamlingen kun har Repræsentationsret, hvad der ogsaa har fundet Sted i flere Stater, som have været talte og tælles i de frie Staters Række, men jeg vil kun herigjennem have gjort opmærksom paa, at det efter min Anskuelse er en temmelig eenfaldig Opfattelse af Grundlovens § 91 og i det Hele af Begrebet om en kommunal Frihed, at binde denne til en saadan enkelt Bestemmelse som den, at den Mand, som fører Tilsyn med Communen, ikke tillige paa Statens Vegne maa have en vis underordnet — jeg kan med Rette kalde den underordnet, da dette i numerisk Henseende fremtræder aldeles tydeligt, — Indflydelse paa selve Bestyrelsen.

Et æret Medlem for 3die Kreds (Tobiesen) har villet afkræfte en Deel af, hvad der er blevet anført til Forsvar for til en vis Tid idetmindste eller maaskee for bestandigt at blive staaende ved, at Regjeringen vælger Borgmestren, med den Bemærkning, at noget lignende ikke fandt Sted med Hensyn til Kjøbenhavn, ligesom det samme ærede Medlem jo ogsaa har villet afdisputere Amtsrådsrådsrådene eller Amtsgommunerne deres Charakter af Communer, og han har i den Anledning troet at kunne paaberaabe sig Indholdet af Loven af 4de Marts 1857 om Bestyrelsen af Kjøbenhavns kommunale Anliggender, hvis § 8 han citerede. Jeg troer imidlertid med Hensyn til denne Paaberaabelse at burde gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem idetmindste ikke tilstrækkeligt har udhævet Begyndelsesordene af den nævnte § 8, thi ellers vilde han selv være bleven opmærksom paa, at der gaaer Noget iforveien, som ligesom tillægger Overpræsidenten en vis Indflydelse paa den kommunale Bestyrelse. Den omtalte Lovs § 8 begynder nemlig med de Ord: „Forøvrigt bestyrer enhver Borgmester“ o. s. v. Men hvad siger denne Lovs § 7? Den siger, at alle de Sager, som tidligere have henligget under Overpræsidenten eller den hele Magistrat, og at alle Byens vigtigere Sager skulle afgjøres af den samlede Magistrat, og at Overpræsidenten derhos kan inddrage Dele af,